

Από το Μάτζικερτ στην «Επακούμβηση» και από τον Nicholas Spykman στον Πλοίαρχο Σαλιάρη

του Θεόδωρου Νικολοβγένη

(απόστρατου Αξιωματικού, αποφοίτου ΕΚΠΑ και υποψήφιου διδάκτορος Γεωπολιτικής)

Συμπληρώνονται φέτος πέντε χρόνια από την πρώτη Ελληνοτουρκική Ναυμαχία, μετά την Ναυμαχία της Λήμνου τον Ιανουάριο του 1913, αυτήν της φρεγάτας ΛΗΜΝΟΣ με την ναυαρχίδα του τουρκικού ναυτικού Kemal Reis.

Η περίφημη «επακούμβηση»[1], όπως βαπτίστηκε αρχικά για λόγους διπλωματικής αποσυμπίεσης και έμεινε τελικώς στην Ιστορία, έλαβε χώρα στις 12 Αυγούστου του 2020, στις 08:19 και μαζί με την απόκρουση εισβολής περί των 150.000 λαθρομεταναστών στον Έβρο λίγους μήνες πριν και την προσγείωση των Ελλαδικών F-16 στην Αεροπορική Βάση της Πάφου, καθώς και την καταστροφή των δύο τουρκικών F-16 στο Αεροδρόμιο του Νταλαμάν λίγες ημέρες μετά, αποτέλεσαν σημείο καμπής και ορόσημα στην Ελληνοτουρκική διένεξη[2].

Δυστυχώς ως Έλληνες, παρουσιάζουμε μια υστέρηση στο να αντιληφθούμε την βαρύτητα των γεγονότων τη στιγμή που αυτά λαμβάνουν χώρα, αλλά θεωρούμε πως μια πενταετία μετά και έχοντας καταγράψει το πως εξελίχθηκαν τα γεγονότα επί του πεδίου αλλά και διπλωματικώς, έχουμε τη δυνατότητα να αποτυπώσουμε το ιστορικό και γεωπολιτικό πλαίσιο και να καταλήξουμε ποια ήταν η πραγματική αξία του περιστατικού.

Ιστορικό και Γεωπολιτικό Πλαίσιο

Για να αντιληφθούμε πλήρως τη σημαντικότητα του γεγονότος θα πρέπει να ιχνηλατήσουμε την Ελληνοτουρκική αντιπαράθεση από το «σημείο μηδέν», από τη στιγμή δηλαδή που τα στρατεύματα της Αυτοκρατορίας υπό τον Ρωμανό Διογένη ηττήθηκαν στις 26 Αυγούστου του 1071 μ.Χ. στο Μάτζικερτ της Μικράς Ασίας, από τους Σελτζούκους του Άλπ Αρσλάν[3].

Ας μην βιαστεί ο αναγνώστης να μας κατακρίνει που πιάνουμε το ιστορικό νήμα από το 1071. Οι Τούρκοι μας αναγνωρίζουν ως τους Βυζαντινούς της εποχής μας. Οι Τούρκοι ξέρουν. Ο ίδιος ο Ερντογάν την 29 Μαΐου 2022, στους εορτασμούς για την Άλωση, δήλωσε:

« Ελπίζω σήμερα, βήμα – βήμα να οικοδομήσουμε το όραμά μας για το 2053, υλοποιώντας τους στόχους μας για το 2023. Είσαστε έτοιμοι να βάλουμε τους

Βυζαντινούς της εποχής μας και τις ίντριγκες που έχουν στηθεί, στο χρονοντούλαπο της ιστορίας ;»

Από τη νίκη στο Μάτζικερτ λοιπόν, χρειάστηκαν 382 χρόνια[4] ώστε οι Οθωμανοί να καταλάβουν τη Μικρά Ασία και την Πόλη των Πόλεων (1453 μ.Χ.) και να επιτελέσουν έτσι, την μεγαλύτερη διάρρηξη του «Αναχωματικού Δακτυλίου», 440 χρόνια πριν τη γέννηση του Nicholas Spykman του ανθρώπου δηλαδή, που καθιέρωσε τον όρο ως φιλοσοφία της Δυτικής Αρχιτεκτονικής Ασφαλείας[5].

Η κατάληψη του μεγαλύτερου από τους δύο χερσαίους πνεύμονες της Αυτοκρατορίας και η απαγόρευση (deny)[6] πρόσβασης της στον έλεγχο των κύριων χερσαίων εμπορικών αξόνων, σε συνδυασμό με την παρακμή του άλλοτε παντοδύναμου Βυζαντινού Ναυτικού — παρακμή που ξεκίνησε επί Κωνσταντίνου του Μονομάχου (1042–1055 μ.Χ.) — οδήγησαν την Αυτοκρατορία στην εκχώρηση δικαιωμάτων στις ναυτικές δυνάμεις της ιταλικής χερσονήσου, οι οποίες διέθεταν ήδη ισχυρούς εμπορικούς στόλους. Έτσι ξεκίνησε η σταδιακή απώλεια της κυριαρχίας επί των θαλασσίων εμπορικών οδών του Ιονίου, του Αιγαίου και της Μεσογείου.

Ο χάρτης της Αυτοκρατορίας μας το 1025 μ.Χ. Με τη χρήση του Υγρού Πυρός (Greek Fire) επί των δρομώνων, το βυζαντινού ναυτικό ήταν το ισχυρότερο της εποχής και κατόρθωσε να καθαρίσει τη Μεσόγειο από τις ξένες δυνάμεις, απαγορεύοντάς τους (deny) την πρόσβαση στις θάλασσες.

Εν ολίγοις, η Αυτοκρατορία που είκοσι μόλις χρόνια πριν το Μάτζικερτ είχε ανέλθει στον κορυφώνα της δόξας της υπό την βασιλεία ορισμένων εκ των κορυφαίων ηγετών της παγκόσμιας ιστορίας (Νικηφόρος Φωκάς, Ιωάννης Τσιμισκής, Βασίλειος 'Β Βουλγαροκτόνος) υπέστη γεωπολιτική ασφυξία από μια χερσαία (Σελτζούκοι – Μικρά Ασία) και μια

ναυτική δύναμη (ναυτικές δυνάμεις ιταλικής χερσονήσου – Ιόνιο, Αιγαίο, Μεσόγειος) με αποτέλεσμα να πεθάνει.

Για τους επόμενους τέσσερις σχεδόν αιώνες, ο Ελληνισμός επέδειξε μια άνευ προηγουμένου αντοχή (resilience)[7] και κατόρθωσε εν τέλει να ανακτήσει τον έλεγχο ενός μικρού μέρους της Αυτοκρατορίας και να ξεκινήσει με τον τρόπο αυτόν το «ξήλωμα του pullover» των Οθωμανών. Η ειδοποιός διαφορά της Επανάστασης του '21 με τις προηγούμενες 120 επαναστάσεις που είχαν λάβει χώρα την εποχή της τουρκοκρατίας, ήταν ότι οι Έλληνες κατίσχυσαν του τότε πανίσχυρου οθωμανικού ναυτικού και απαγόρευσαν (deny) την ενίσχυση των χερσαίων οθωμανικών στρατευμάτων από θαλάσσης[8]. Ο δε Ιμπραήμ, όταν εισήλθε στον αγώνα, εισήλθε έχοντας ισχύ και στην θάλασσα, γεγονός που καταδεικνύει ότι όσοι ήθελαν να είναι παράγοντες στην περιοχή έχτιζαν ισχυρά ναυτικά.

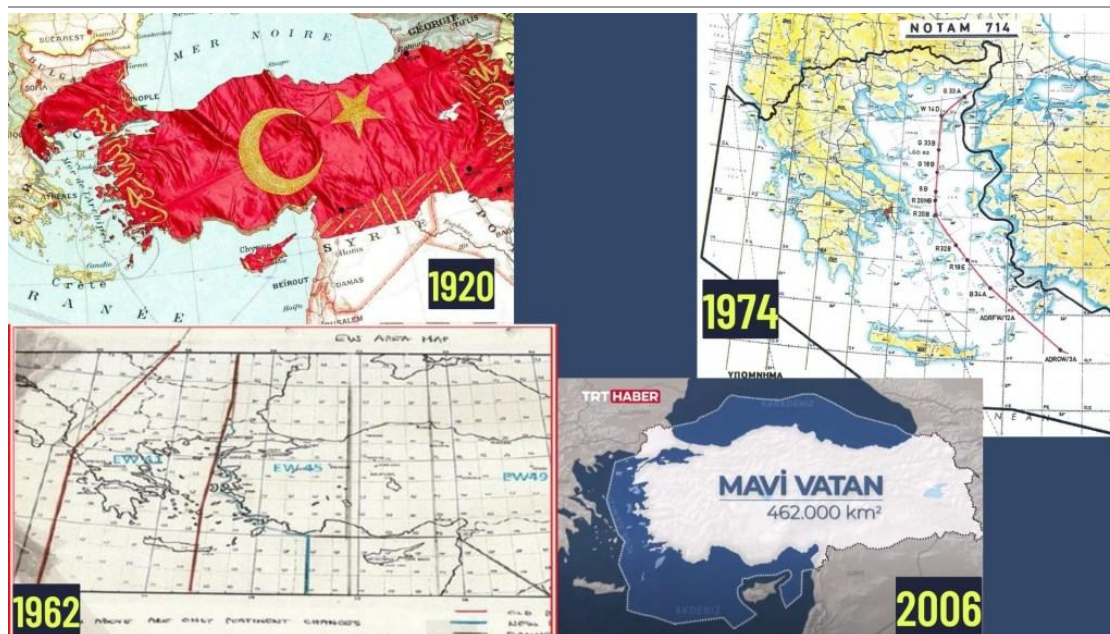
Η Οθωμανική Αυτοκρατορία, απώλεσε σταδιακά τον έλεγχο των θαλασσιών οδών στο νότιο Ιόνιο και το νότιο Αιγαίο άρα και την πρόσβαση στην Μεσόγειο (deny) από τους Έλληνες οι οποίοι ως γνήσια ναυτική δύναμη επανήλθαν στο γεωπολιτικό προσκήνιο ως παράγοντες της περιοχής.

Και φτάνουμε έτσι, στο σημείο απ' όπου ξεκινήσαμε την παρούσα ανάλυση. Στις ναυμαχίες της Έλλης και της Λήμνου, όπου η ακάθεκτος ορμή του Πολεμικού Ναυτικού εκκαθάρισε το βόρειο και Ανατολικό Αιγαίο κλείνοντάς τους στα Στενά (deny) με αποτέλεσμα την εκτόπιση των Οθωμανών από ολόκληρο σχεδόν το ευρωπαϊκό έδαφος.

Από την Εθνεγερσία του '21 και την Ναυμαχία του Γέροντα (29 Αυγ 1824) μέχρι την ναυμαχία της Λήμνου παρήλθε σχεδόν ένας αιώνας, όσο δηλαδή από την Ναυμαχία της Λήμνου μέχρι την «Επακούμβηση» της φρεγάτας ΛΗΜΝΟΣ στην Kemal Reis.

Στον αιώνα αυτό, οι Οθωμανοί είδαν την αυτοκρατορία τους να πεθαίνει και να παραχωρεί τη θέση της στην τουρκική λεγόμενη δημοκρατία, η οποία κυβερνήθηκε από τον Μουσταφά Κεμάλ και τις διάδοχες καταστάσεις έχοντας ως φάρο, τον **Εθνικό Όρκο (Mîsâk-ı Millî) (το πρώτο γεωπολιτικό σημείο καμπής)** που στις 28 Ιανουαρίου 2020 ψηφίστηκε από το τελευταίο οθωμανικό κοινοβούλιο και που ουσιαστικά όρκιζε τις επόμενες τουρκικές κυβερνήσεις να ανακτήσουν τα εδάφη της πάλαι ποτέ Οθωμανικής Αυτοκρατορίας τα οποία απωλέσθηκαν με την υπογραφή της Συνθήκης της Λωζάνης[9].

Είναι αξιοσημείωτο το γεγονός ότι ο Εθνικός Όρκος ψηφίστηκε την ώρα που ο Ελληνικός Στρατός είχε αποβιβάσθει στη Σμύρνη και γενικότερα η Μικρά Ασία είχε διαχωριστεί σε ζώνες επιρροής, κάτι που καταδεικνύει την εμμονή των Τούρκων στο να επιστρέψουν στις παλαιές δόξες. Αυτό είναι κάτι που δεν θα πρέπει να αγνοείται στην μελέτη της Ελληνοτουρκικής διεκυστίνδας. Οι Τούρκοι είναι ορκισμένοι να επιστρέψουν στα εδάφη της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας.

Ο Εθνικός Όρκος του 1920 και οι νεότερες θεωρίες που παρουσίασαν οι Τούρκοι. Παρατηρείται ότι το EW45 του 1962, η NOTAM 714 του 1974 και η “γαλάζια πατρίδα” του 2006, δεν είναι τίποτε άλλο από το κομμάτι του Εθνικού Όρκου που αφορά την ανάκτηση της θαλάσσιας κυριαρχίας που απώλεσε η οθωμανική αυτοκρατορία στους Βαλκανικούς Πολέμους.

Ο Αύγουστος και Σεπτέμβριος του 1922, ουσιαστικά αποτελεί το δεύτερο Μάτζικερτ, το οποίο επί του πεδίου είχε απότοκο τον ξεριζωμό πλέον του 1,5 εκατομμυρίου Ελλήνων από τις Αρχέγονες Πατρογονικές Εστίες της Μικράς Ασίας.

Η Μικρασιατική Καταστροφή, θα αφήσει πλέον τον Ελληνισμό χωρίς τον μεγάλο του πνεύμονα που προαναφέρθηκε (Μικρά Ασία) και κατά συνέπεια αυτός, θα πρέπει πλέον να ζήσει μόνο με τον άλλον (Ηπειρωτική Ελλάδα – Αιγαίο) που σημαίνει ότι από εκείνο το σημείο κι έπειτα, δεν θα είχε την «πολυτέλεια» να απωλέσει κάτι περισσότερο. Το γεγονός αυτό, καταδεικνύει και την σημαντικότητα της διατήρησης του Αιγαίου με την Γαλανόλευκη επηρμένη, αλλά επεξηγεί και την εμμονή της τουρκικής υψηλής στρατηγικής εναντίον μας.

Επιπλέον όμως η καταστροφή στη Μικρά Ασία, αποτελεί το σημείο καμπής όσον αφορά το φρόνημα των δυο λαών καθώς από τότε κι έπειτα, άρχισε να καλλιεργείται η ηττοπάθεια στους Έλληνες και η δημιουργία μια επίπλαστης εικόνας της «πτωχής πλην τίμιας Ελλάδος» και της πανίσχυρης Τουρκίας.

Παράλληλα, το Ελληνικό πολιτικό σύστημα την δεκαετία εκείνη εισήγαγε την έννοια της Ελληνοτουρκικής προσέγγισης που συνεχίζεται μέχρι σήμερα. Έτσι, από τις προτάσεις για Νόμπελ Ειρήνης στον σφαγέα του Μικρασιατικού Ελληνισμού επί πρωθυπουργίας του παππού, διήλθαμε από το Mea Culpa, την Μαδρίτη, τις κουμπαριές, τα ζειμπέκικα, τις δακρύβρεχτες

αγκαλιές μετά τους σεισμούς, τη Διακήρυξη των Αθηνών και μέχρι τις υποκύψεις των φιλελλήνων υπουργών επί πρωθυπουργίας εγγονού.

Η προσέγγιση αυτή, τέθηκε σε προσωρινή παύση λόγω του 'Β Παγκοσμίου Πολέμου στον οποίο η Τουρκία δεν έλαβε μέρος. Με το πέρας αυτού, η Ελλάδα εισήλθε σε έναν νέο χειρότερο ίσως πόλεμο, τον εμφύλιο. Το γεγονός λοιπόν είναι πως τη δεκαετία του '40 η Ελλάδα η οποία ανάγκασε όλον τον πλανήτη να ομιλεί για τους Amazing Greeks, να εξέλθει καθημαγμένη από δυο πολέμους, ενώ η Τουρκία εν ειρήνη είχε ξεκινήσει να βρίσκει τα «πατήματά» της.

Το **δεύτερο Γεωπολιτικό Σημείο καμπής**, είναι η 18^η Φεβρουαρίου του 1952[10] και η κοινή είσοδος Ελλάδος και Τουρκίας στην Βορειοατλαντική Συμμαχία (NATO) με αμφότερες τις δυο χώρες να συνορεύουν με κράτη μέλη του Συμφώνου της Βαρσοβίας. Από εκείνη την ημέρα, η Ελληνοτουρκική διεγκυστίνδα αλλάζει μορφή. Πλέον δεν επιτρέπονται οι πολεμικές συγκρούσεις μεταξύ των δυο χωρών, καθώς είναι σύμμαχοι με κοινό εκ βορρά εχθρό.

Και ενώ θα ανέμενε κανείς να υπάρξει σύγκλιση, η Τουρκία συνέχισε να υλοποιεί τους Στρατηγικούς της Στόχους κερδίζοντας συνεχώς έδαφος σε αέρα και θάλασσα χωρίς να «ρίξει ντουφεκιά». Παράλληλα, φρόντισε να εξαφανίσει τους εναπομείναντες Ελληνικούς πληθυσμούς στην Πόλη και την Μ. Ασία, πάντα με την ανοχή των Ελληνικών Κυβερνήσεων.

Η αντιπαράθεση από πλευράς Τουρκίας κλιμακώνεται από την δεκαετία του '60 καθώς η δημιουργία του Κυπριακού κράτους μετέβαλλε τα γεωπολιτικά δεδομένα. Η Τουρκία, η οποία παρά το γεγονός ότι με τη Συνθήκη της Λωζάνης (1923) είχε παραιτηθεί των δικαιωμάτων της από την Κύπρο[11], είχε κατορθώσει να επανέλθει ως εκπρόσωπος της τουρκοκυπριακής κοινότητας αρχικά (συνομιλίες Ζυρίχης 1959) και ως εγγυήτρια δύναμη μετέπειτα (1960). Παρόλα αυτά όμως, υλοποιώντας το σχέδιο του Νιχάτ Ερίμ κλιμάκωσε την ρητορική και με την τουρκανταρσία του Δεκεμβρίου του '63 ξεκίνησε να πατάει πόδι στο νησί μέσω της TMT[12] και των θυλάκων.

Η μέθοδος που ακολουθείται από τότε, είναι:

- Βήμα 1^ο: Η ανακοίνωση στη δημόσια σφαίρα της παράλογης απαίτησης, περιτυλιγμένης όμως με νομιμοφανείς δικαιολογίες
- Βήμα 2^ο: Η επί του πεδίου υποστήριξη της απαίτησης, και λέγοντας πεδίο εννοούμε πάντοτε τον άξονα Αιγαίο – Κύπρο ως συγκοινωνούντα δοχεία, με επιθετικές ενέργειες χωρίς την ανταλλαγή πυρών στο Αιγαίο, αλλά με κανονικό πόλεμο στην Κύπρο καθώς η Κυπριακή Δημοκρατία δεν αποτελούσε μέλος της Βορειοατλαντικής Συμμαχίας, με στόχο την διασπορά των Ελληνικών Δυνάμεων και τη σπορά εσωτερικών ερίδων μεταξύ των δυο Ελληνικών κρατών, ώστε πάση θυσία να διαρραγεί ο άξονας Ελλάδος – Κύπρου.

- Βήμα 3^ο (μετά το 1987): Τραπεζί διαπραγματεύσεων και κέρδη από εκεί, ακόμη και αν επί του πεδίου υπήρχαν απώλειες.
Έτσι λοιπόν, έλαβαν χώρα:

1962 -1963-1964: EW45 στο Αιγαίο[13] – Τουρκανταρσία και βομβαρδισμοί της Τηλλυρίας στην Κύπρο

1967: Γεγονότα Κοφίνου και απόσυρση Ελλαδικής Μεραρχίας από την Κύπρο και πρώτες παραβιάσεις του Ελλαδικού Εναερίου Χώρου από μαχητικά με υπερπήσεις σε πολύ χαμηλό ύψος άνωθεν των Ελληνικών νησιών του Ανατολικού Αιγαίου

1974: Εισβολή στην Κύπρο (τρίτο και μεγαλύτερο σημείο γεωπολιτικής καμπής) και NOTAM 714 στο Αιγαίο που αποτελεί την πρώτη τουρκική δημόσια διακήρυξη των απαιτήσεών της στο Αιγαίο.

1976: Πρώτη προσπάθεια στην Κύπρο για την ανακήρυξη του ψευδοκράτους και η Κρίση του Χόρα στο Αιγαίο

1982 – 1983: Η ανακήρυξη του ψευδοκράτους στην Κύπρο και οι έναρξη των παραβιάσεων από οπλισμένα μαχητικά στο Αιγαίο

1987: Τοποθέτηση στρατιωτικών ραντάρ στα κατεχόμενα και Κρίση του Σισμίκ στο Αιγαίο – Mea Culpa

1995 – 1996 : Το Casus Beli και η Κρίση των Ιμίων στο Αιγαίο και οι δολοφονίες των Ισαάκ και Σολωμού στην Κύπρο – Μαδρίτη και κατάργηση επί του πεδίου του δόγματος του Ενιαίου Αμυντικού Χώρου.

Η είσοδος στον 21ο αιώνα, βρίσκει την Ελλάδα ενταγμένη στην Ευρωπαϊκή Ένωση έχοντας έτσι εντάξει και στην ρητορική, το «θα μας προστατεύσει η Ευρώπη» και το «μα αφού υπάρχει το Casus Beli, τι θέλετε; Να κάνουμε πόλεμο;» στο ήδη προβληματικό «φτωχή πλην τίμια Ελλάς» και «με την Τουρκία είμαστε σύμμαχοι» και το πολιτικό σύστημα να αποπροσανατολίζει τον Ελληνικό λαό με τα χρηματιστήρια και άλλα σχετικά σκάνδαλα.

Η Κυπριακή Δημοκρατία ευτύχισε να έχει στο τιμόνι τον Τάσο Παπαδόπουλο οποίος διαβλέποντας μακριά, φρόντισε και υπέγραψε Συμφωνία ΑΟΖ με την Αίγυπτο με τη μέθοδο της μέσης γραμμής, κήρυξε ΑΟΖ και έστρωσε το δρόμο στις επόμενες κυβερνήσεις να υπογράψουν ΑΟΖ με την μέση γραμμή με το Ισραήλ και τον Λίβανο.

Παράλληλα, η Κυπριακή Δημοκρατία εισήλθε στην Ευρωπαϊκή Ένωση ως Κύπρος εν τω συνόλω με αναστολή εφαρμογής του ευρωπαϊκού κεκτημένου στα κατεχόμενα. Έναν μήνα πριν, ο Κυπριακός Ελληνισμός είχε πει το τελευταίο των Ελλήνων μεγάλο **ΟΧΙ στο Σχέδιο Ανάν**, το οποίο αν

εγκρίνονταν θα ολοκλήρωνε την Εισβολή του '74 και θα τουρκοποιούσε ολόκληρο το νησί. Θα έδινε επίσης στις βρετανικές βάσεις δικό τους Εναέριο Χώρο και Χωρικά Ύδατα καθώς και ΑΟΖ[14].

Κάτι τέτοιο, θα εξαφάνιζε τον Ελληνισμό από την Ανατολική Μεσόγειο και θα πολλαπλασίαζε την Γεωπολιτική Αξία της Τουρκίας και της Βρετανίας. Επίσης θα έδινε την δυνατότητα στην Τουρκία να «συνενώσει» την Ασία με την Αφρική και να επιτελέσει άλλη μια διάρρηξη στον Αναχωματικό Δακτύλιο του Srykman, όπως θα δούμε και πιο κάτω.

Ο νέος Αναχωματικός Δακτύλιος που καθορίζεται από τους δυο άξονες αγγλοσαξωνικής επιρροής (χάρτης Ιω. Μάζη κάτω στο κέντρο) και πως το Ελληνικό κρηπίδωμα που δημιουργείται από τον Αεροναυτικό έλεγχο Αιγαίου και Ανατολικής Μεσογείου, μέσω των FIR Αθηνών και Λευκωσίας και των ΑΟΖ Ελλάδας και Κύπρου.

Η Τουρκία είχε την τύχη, να αναλάβει την Πρωθυπουργία αρχικώς και μετέπειτα την Προεδρία ένας οραματιστής (Ντ. Ερντογάν). Την περίοδο αυτή, είδε το φως της δημοσιότητας το πόνημα του στρατηγιστή **Αχμέτ Νταβούτογλου « Το Στρατηγικό Βάθος – Η διεθνής θέση της Τουρκίας»**[15].

Στο σύγγραμμα αυτό, περιγραφόταν με απλό τρόπο το πάντρεμα του ονείρου της αναβίωσης της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας (που θα υλοποιούσε έτσι το πρώτο ορόσημο του 2023), αλλά και το όνειρο του παντουρκισμού και πανισλαμισμού μέσω του οποίου θα υλοποιούνταν τα δύο επόμενα (2053 και 2071)[16].

Με λίγα λόγια, το βιβλίο αποτελεί μια μοντέρνα εμπλουτισμένη έκδοση του εθνικού όρκου που αναφέρεται ρητώς, αλλά παρηλλαγμένα, αφού το δόγμα εξωτερικής πολιτικής που προκρίνεται στο βιβλίο είναι αυτό «των μηδενικών

προβλημάτων» με τους γείτονες. Ιδιαίτερη μνεία γίνεται για την Κύπρο με την κατακλείδα να είναι διάσημη πλέον: «Αν δεν υπήρχε στην Κύπρο ούτε ένας Τούρκος, θα έπρεπε να τον εφεύρουμε».

Για την υποστήριξη επί του πεδίου των προαναφερθέντων θεωριών, η Τουρκία δημιούργησε (ξεκίνησε από τα μέσα της δεκαετίας του '80 και την άρση του αμερικανικού εμπάργκο) μια αξιοζήλευτη πολεμική βιομηχανία αλλά κυρίως την δημιουργία ισχυρού πολεμικού ναυτικού.

Με το Στρατηγικό Βάθος του Νταβούτογλου (2001) και την «γαλάζια πατρίδα» (2006) η Τουρκία ακολουθώντας πιστά τη μεθοδολογία που περιγράψαμε πριν, «δημοσίευσε» τις παράλογες απαιτήσεις της (βήμα 1^ο).

Επί του πεδίου (βήμα 2^ο), προχώρησε στο Αιγαίο σε διεμβολήσεις σκαφών του λιμενικού, παραβίασε τα Ελληνικά Χωρικά Ύδατα με το πολεμικό της ναυτικό και τον αλιευτικό της στόλο καθώς και με την χρήση ερευνητικών σκαφών συνοδεία πολεμικών. Το ίδιο έπραξε και στην οριοθετημένη κυπριακή ΑΟΖ. Στον αέρα, έλαβε χώρα η δολοφονία του Σμηναγού Ηλιάκη (2006) η οποία οδήγησε την Ελλαδική Πολιτική Ηγεσία σε άτακτη φυγή και κατάργηση των σκληρών αναχαιτίσεων με την υιοθέτηση του προδοτικού Air Policing (βήμα 3^ο).

Η περίοδος από το 2006 και μετά, χαρακτηρίστηκε στην Ελλάδα από την εμφάνιση των γνωστών Think Tanks που μας ταλαιπωρούν έως και σήμερα, που έσπερναν την ηττοπάθεια και το δόγμα της προσέγγισης – εξημέρωσης της Τουρκίας. Την κατάσταση επιδείνωσε η υπερδεκαετής οικονομική κρίση η οποία επηρέασε την χώρα σε όλα τα επίπεδα (οριζόντια και κάθετα). Οι Ένοπλες Δυνάμεις και τα μέσα που αυτές διέθεταν, δεν ξέφυγαν από την κατάσταση αυτή.

Στην Κύπρο, η ανατίναξη του Μαρί, το κούρεμα των καταθέσεων, αλλά κυρίως οι πακτωλοί χρημάτων προερχόμενοι από την Βρετανία και την Τουρκία κατόρθωσαν να αποπροσανατολίσουν τον εκεί Ελληνισμό και να του καταρρακώσουν το φρόνημα και την δίψα για επιστροφή στα σπίτια του και Απελευθέρωση. Έτσι λοιπόν, **η κατοχή έγινε διαίρεση, η Απελευθέρωση έγινε επανένωση, ο δολοφόνος έγινε συνομιλητής και ο κλέφτης έγινε χρήστης.**

Το πιο σημαντικό όμως είναι ότι η εικόνα που εξέπεμπε ο μητροπολιτικός Ελληνισμός την εποχή εκείνη, ήταν για τους εκτός Ελλάδος Έλληνες αποκαρδιωτική, με αποτέλεσμα να αρχίσει πλέον να βρίσκει ανταπόκριση η βρετανοτουρκική προπαγάνδα καθώς «αφού η Ελλάδα δεν μπορεί να σώσει ούτε τον εαυτό της, πως θα σώσει εμάς»...

Η «επακούμβηση»

Ο Νοέμβριος του 2019, και η ανακήρυξη του τουρκολιβυκού μνημονίου βρήκε τον Ελληνισμό γεμάτο ηττοπάθεια, κόπωση, απογοήτευση και με τα στρατιωτικά μέσα τραυματισμένα από την οικονομική κρίση.

Η Τουρκία, που σε τέσσερα έτη μετά (2023) θα έπρεπε να υλοποιεί το πρώτο της ορόσημο και έχοντας προετοιμάσει το έδαφος στην Λιβύη (και γενικότερα στην Αφρική) ήδη από τις αρχές του 21^{ου} αιώνα, έλαβε την απόφαση να κινηθεί επιθετικά, να διαρρήξει τον Ελληνικό (Ελλάδος – Κύπρου) άξονα και να «συνενώσει» την Ασία με την Αφρική κονιορτοποιώντας έτσι τον Αναχωματικό Δακτύλιο.

Το

πως η θεωρία της “γαλάζιας πατρίδας” διασπάει την τομή των αγγλοσαξωνικών αξόνων επιρροής, δηλαδή τον νέο Αναχωματικό Δακτύλιο. Τα γεγονότα του καλοκαιριού του 2020 και ιδίως η “Επακούμβηση” έλαβαν χώρα στην περιοχή αυτή.

Το Δόγμα Νταβούτογλου και η «γαλάζια πατρίδα» ήταν έτοιμα να υλοποιηθούν επί του πεδίου. Η τουρκική ηγεσία αισθάνονταν έτοιμη και σίγουρη, καθώς η πολεμική της βιομηχανία της είχε χαρίσει έναν δυνατό στόλο και μια πλήρη αεροπορία.

Οι πληροφορίες που συλλέγονταν και αξιολογούνταν από τα Τουρκικά Επιτελεία παρουσίαζαν μια εικόνα εντελώς καθημαγμένων Ελληνικών Ενόπλων Δυνάμεων, ιδιαιτέρως του Πολεμικού Ναυτικού, που δεν απείχαν πολύ από την πραγματικότητα.

Επίσης ο ίδιος ο τούρκος πρόεδρος έβαζε συνεχώς στη δημόσια συζήτηση την έννοια της ιστορικής συνέχειας της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας η οποία θα έπρεπε να διασφαλιστεί.

Η τουρκική ηγεσία είχε αποφασίσει να χτυπήσει και το έπραξε την Καθαρά Δευτέρα του 2020 στον Έβρο με την χρήση σύγχρονων βαζιβουζούκων[17].

Εκεί στον Έβρο, Ένοπλες Δυνάμεις – Σώματα Ασφαλείας και απλός λαός, αλλά και πολιτικοστρατιωτική Ηγεσία που ήξερε τι ήθελε, κατίσχυσαν επί των επιδρομών και απέκρουσαν την επίθεση.

Για την τουρκική ηγεσία, το αποτέλεσμα της επίθεσης στον Έβρο ήταν κάτι το μη αναμενόμενο.

Για τον Ελληνισμό, που έχει επιβιώσει διότι πάντοτε κοιτάει πίσω, στα 2500 χρόνια από την Μάχη των Θερμοπυλών, την παραμονή των 200 χρόνων από την Εθνεγερσία του 1821 και την παραμονή των 80 χρόνων από τη Μάχη των Οχυρών και της Κρήτης, **αλλά δεν υπήρχε άλλη επιλογή.**

Ως έτοιμος από πάντα, ανέλαβε τον ρόλο που έστω και άθελά του είχε αναλάβει εκείνο το πρωινό του Σεπτεμβρίου του 490 π.Χ. όταν και για πρώτη φορά οι ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΡΟΜΑΧΟΥΝΤΕΣ ΑΘΗΝΑΙΟΙ ΜΑΡΑΘΩΝΙ, ΧΡΥΣΟΦΟΡΩΝ ΜΗΔΩΝ ΕΣΤΩΡΕΣΑΝ ΔΥΝΑΜΙΝ, αποκρούοντας τις επιθέσεις των εξ' ανατολών ορδών.

Η περίοδος που ακολούθησε ήταν μια περίοδος όπου τα γεγονότα έριχναν τη σκιά τους. Δυστυχώς, η πολιτική ηγεσία και η ακαδημαϊκή κοινότητα (με ελάχιστες εξαιρέσεις) δεν στάθηκαν στο ύψος των περιστάσεων και περιφέρονταν στα κανάλια μοιράζοντας ηττοπάθεια ως και να μην είχαμε νικήσει στον Έβρο. Έχει καταγραφεί στην ιστορία και είναι υποψήφια για το χρυσό βατόμουρο η φράση ενός εκ των πρεσβευτών του μαρασμού ότι υπάρχει κίνδυνος « 50.000 τούρκοι στρατιώτες να καταλάβουν το Καστελόριζο » . (Σχόλιο γράφοντα: Δεν χωράνε 50.000 άτομα στο Καστελόριζο).

Στις 20 Ιουλίου, ανήμερα της ημέρας μνήμης της τουρκικής εισβολής στην Κύπρο, ο τουρκικός στόλος που είχε συγκεντρωθεί στην Ναυτική Βάση του Ακσά[18], ξεκίνησε να αναπτύσσεται και να λαμβάνει την Επιχειρησιακή Διάταξη. Περιοχή Επιχειρήσεων ήταν η θαλάσσια περιοχή της Ανατολικής Μεσογείου και το Αιγαίο.

Η Ελληνική Στρατιωτική Ηγεσία, ήδη μετά τον Μάρτιο είχε προχωρήσει σε εκτίμηση της καταστάσεως και κατέληξε στους Πιθανούς Τρόπους Ενεργείας του Εχθρού με αποτέλεσμα να προβεί σε Ορθή Αρχική Συγκρότηση και έχοντας Πρόβλεψη επί Μελλοντικής Δράσεως να καταφέρει να έχει την πρωτοβουλία των κινήσεων παρά το γεγονός ότι έπαιζε άμυνα. Είναι χαρακτηριστική η φράση του τότε Α/ΓΕΕΘΑ στο κανάλι της ΠΤΗΣΗ ότι εμείς κερδίζαμε με 1-Χ ενώ οι Τούρκοι μόνο με διπλό.

Στις 06 Αυγούστου, υπογράφεται στο Κάιρο η κουτσουρεμένη Ελληνοαιγυπτιακή ΑΟΖ που παρά τις ατέλειες και αδυναμίες (ο γράφον διαφωνεί με την Συμφωνία) περνούσε πάνω από το τουρκολιβικό μνημόνιο.

Ήταν αυτονόητο λοιπόν, το επόμενο βήμα να ήταν η κλιμάκωση επί του πεδίου.

Αυτό που έλαβε χώρα τις ημέρες εκείνες ήταν η επιχειρησιακή αντιπαράθεση μιας γνήσιας ναυτικής χώρας με μια χερσαία νομαδική φυλή. Οι δυο Στόλοι είχαν εξέλθει των Ναυστάθμων και αντιπαρατάχθηκαν στον άξονα Αιγαίο – Καστελόριζο – Κύπρος, στην περιοχή δηλαδή που τέμνονται οι δυο άξονες αγγλοσαξονικής επιρροής και καθορίζουν τον νέο Αναχωματικό Δακτύλιο, και που η θεωρία της «γαλάζιας πατρίδας» προσπαθεί να διακορεύσει.

Στις είκοσι αυτές ημέρες, υπήρξαν τρεις φορές που παραλίγο να πατηθούν τα κουμπιά. Η τακτική κατάσταση μεταφέρονταν από τις Μονάδες στα Επιτελεία και τούμπαλιν και συνεχώς ελάμβανε χώρα μια κατάσταση που απαιτούσε την πλήρη νοητική συγκέντρωση του προσωπικού και την χρησιμοποίηση των μέσων με αρτιότητα και δεξιοτεχνία καθώς κανείς δεν γνώριζε το πόσο ακόμη θα διαρκέσει η κατάσταση αυτή. Οι στοχοποιήσεις και οι συναγερμοί συνεχώς μεταβάλλονταν, καθώς η Τακτική Κατάσταση ήταν δυναμική. Οι όποιες βλάβες παρουσιάστηκαν, θεραπεύτηκαν εν πλω. Τα εγχειρίδια χρήσεως των συστημάτων και τα όρια αυτών, που δίδονταν από τους κατασκευαστές πήγαν περίπατο και για πρώτη φορά μετά τα Ίμια, το Πολεμικό Ναυτικό είχε εισέλθει σε μια κατάσταση ολικής κινητοποίησης, με την διαφορά ότι τώρα είχε διασπαρεί από το βόρειο Αιγαίο έως την Κύπρο (φρεγάτα Κανάρης και υποβρύχια) υλοποιώντας πλήρως τα Εθνικά Σχέδια Επιχειρήσεων.

Όπως ήταν φυσικό, τις ημέρες εκείνες μεταξύ των πληρωμάτων κυριαρχούσαν συζητήσεις από τις οποίες άπαντες κατέληγαν ότι δεν υπήρχε περιθώριο λάθους, καθώς ενθουμούμενοι τις προηγούμενες κρίσεις και πολεμικές αντιπαραθέσεις (αυτές που περιγράφηκαν πιο πάνω), κατέληγαν στο συμπέρασμα ότι *«πάση θυσία θα πρέπει επί του πεδίου να είμαστε οι νικητές και μάλιστα με emphaticό τρόπο προκείμενου να ανακοπεί η ορμή των αντιπάλων που είχαν σηκώσει ψηλά τον αμανέ και οι οποίοι αν δεν “την έτρωγαν τώρα”, μετά δεν θα μαζεύονταν»*

Από τις Αρχαιοελληνικές Τριήρεις και τους Βυζαντινούς Δρόμωνες, στα Πυρπολικά του 21, το Γ.Αβέρωφ και την “Επακούμβηση” του Σαλιάρη,. 4.000 χρόνια ναυτικής κυριαρχίας. “Εδώ κάνουμε κουμάντο εμείς”

Παράλληλα, η έννοια του Εθνικού Χρέους και της Ιστορικής συνέχειας, και η απόλυτη ενσυναίσθηση των ονομάτων που έφεραν τα πλοία και τα υποβρύχια, δεν επέτρεπαν στα πληρώματα οτιδήποτε άλλο πλην της Αριστείας. Δεν είναι απλό να υπηρετείς, προσέξτε την λέξη. Να υπηρετείς, σε ένα υποβρύχιο με όνομα «Παπανικολής» ή «Ματρώζος» και να γνωρίζεις τα πεπραγμένα αυτών των στολοκαυτών που «έγραψαν με τον δαυλό, την Ιστορία, μόνοι» ή να είσαι η μοναδική Μονάδα επιφανείας στην περιοχή της Κύπρου να λέγεις «ΚΑΝΑΡΗΣ» και να γνωρίζεις ότι αν γίνει το οτιδήποτε θα πρέπει εσύ να σηκώσεις στους Harpoon και τους Sparrow σου ολόκληρη την Μητροπολιτική Ελλάδα και να ξεπλύνεις τις προηγούμενες ντροπές. ή να υπηρετείς σε φρεγάτα με όνομα «ΔΗΜΝΟΣ» και να γνωρίζεις ότι μετά την ομώνυμη ναυμαχία, οι νεοθωμανοί χρειάστηκαν 50 χρόνια για να βγάλουν έστω και ψαρόβαρκα στο Αιγαίο.

Πάνω απ’ όλα όμως, ο ιστορικός κύκλος των 2500 χρόνων από τη Ναυμαχία της Σαλαμίνας που συνέλιπε τη χρονιά εκείνη και που δεν είχε εορτασθεί από το επίσημο κράτος όπως της άξιζε, αλλά και η επερχόμενη επέτειος από τα 200 χρόνια από την Εθνεγερσία του 1821, δεν άφηναν κανένα περιθώριο παρά μόνο την ΑΠΟΛΥΤΗ υλοποίηση του «**Άμμες δε γ’ εσσόμεθα πολλώ κάρρονες**».

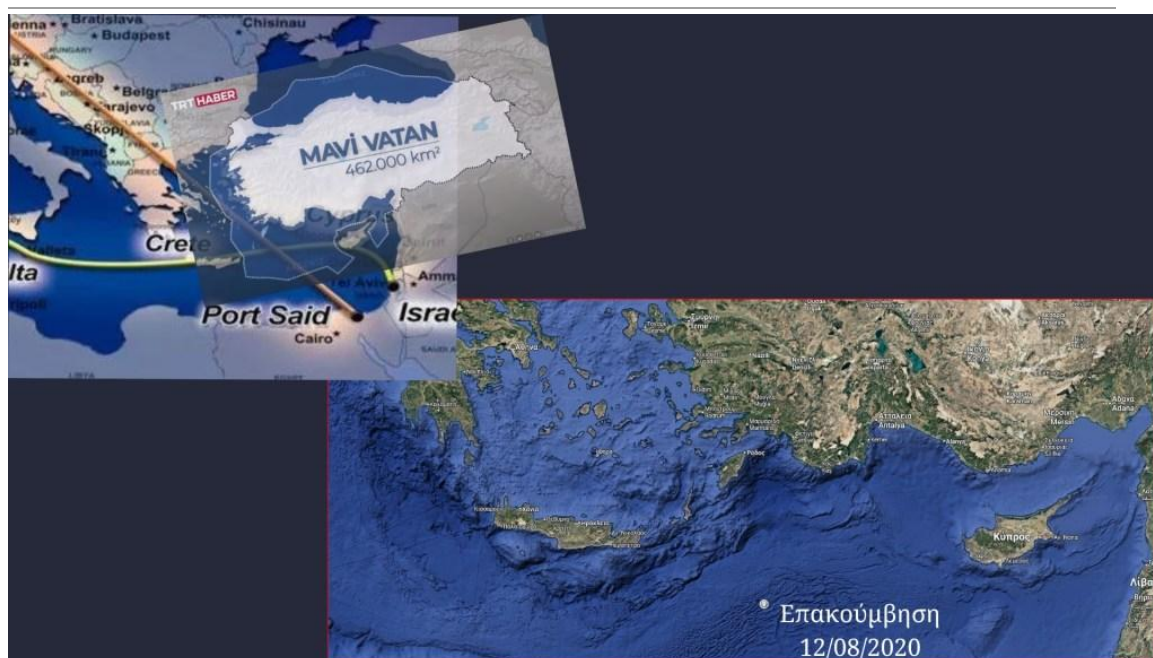
Η δουλειά έπρεπε να γίνει.

Και πράγματι, την 12^η Αυγούστου στις 08:19 το πεπρωμένο, η μοίρα ή όπως αλλιώς θέλει κάποιος ας το ονομάσει, επέλεξε το συγκεκριμένο πλοίο, με τον συγκεκριμένο καπετάνιο και το συγκεκριμένο πλήρωμα.

Η φρεγάτα ΔΗΜΝΟΣ με τον Κυβερνήτη Ιω. Σαλιάρη ήταν το σκεύος εκλογής του Θεού των Ελλήνων, που έπρεπε να κρατήσει τη Σημαία επηρμένη (και όχι όπως τα Ίμια) και το Πολεμικό Ναυτικό όχι απλά αήττητο, αλλά νικηφόρο. Και σε αυτές τις στιγμές, τις αστραπιαίες, τις μη αναμενόμενες, που δεν έχεις χρόνο να σκεφτείς για να επιλέξεις, θα πρέπει να είσαι έτοιμος από καιρό.

Και ο Σαλιάρης ήταν.

Θα μπορούσε κάποιος μας κατηγορήσει πως εστιάζουμε μόνο στον Κυβερνήτη. Όχι. Δεν εστιάζουμε μόνο στον Κυβερνήτη. Κυβερνήτης χωρίς πλήρωμα και χωρίς πλοίο, είναι απλά ένας επιτελής. Αλλά ο Κυβερνήτης είναι υπεύθυνος για όσα πράττει ή δεν πράττει ένα πλήρωμα κι ένα πλοίο. Για αυτό και αναφερόμαστε στον Κυβερνήτη.

Το σημείο που έλαβε χώρα η “Επακούμβηση” το πρωινό της 12ης Αυγούστου του 2020. **Αν το περιστατικό ήταν αντίστροφο**, θα σήμαινε διάρρηξη των αγγλοσαξωνικών αξόνων επιρροής από μια χερσαία ασιατική δύναμη και το επόμενο βήμα θα ήταν η γεωπολιτική συνένωση του Heartland με την Αφρική, στην οποία πλέον η Τουρκία είναι ρυθμιστικός παράγοντας.

Είχε εναλλακτική;

Ναι. Θα μπορούσε να επιλέξει μια νομιμοποιημένη άμυνα. Αυτό τον είχαν διατάξει να κάνει. Θα μπορούσε να αφήσει την νεοθωμανική ναυαρχίδα απλά να περάσει. Αλλά αυτό που επέλεξε, ήταν κάτι που μπορούν να κάνουν μόνο οι «αρχιτέκτονες». Ήταν ένα ποίημα. Ήταν αυτό που έπρεπε, για να βάλει τα πράγματα στη θέση τους. Ήταν μια «φάπα» που ακούστηκε καλά μέχρι την Άγκυρα, το Κάιρο, τη Ρώμη και το Τελ Αβίβ, αποστέλλοντας τα μηνύματα που απέτυχαν να στείλουν οι πολιτικές ηγεσίες από το 1922 και μετά (όπως περιγράφηκαν και πιο πάνω). **Ήταν η άρνηση πρόσβασης των**

ασιατικών χερσαίων δυνάμεων στη Μεσόγειο και η απαγόρευση γεωπολιτικής «συνένωσης» του Heartland με την Αφρική που σε όποιον το επιτύγχανε θα του επέδιδε σε βάθος χρόνου τα κλειδιά του πλανήτη (3^ο τουρκικό ορόσημο του 2071).

Αλλά πάνω απ' όλα, ήταν η πνοή ανακούφισης, **το φιλί της ζωής που δόθηκε σε ολόκληρο το Έθνος σε κάθε εσχατιά του πλανήτη**, και που έπεισε ακόμη και τον πιο κακοπροαίρετο ότι «εδώ κάνουμε κουμάντο εμείς».

Η πνευματική ανάταση που έλαβε ο λαός από την επιτυχία της «Επακούμβησης».

Ο γράφων, θυμάται λίγες ημέρες μετά την «Επακούμβηση» σε ένα εστιατόριο στην Πάφο τον εστιατόρα να βγαίνει τρεχάτος για να δει τα Ελλαδικά F-16 που προσγειώθηκαν στο εκεί αεροδρόμιο, να κοιτάει τους θαμώνες και να λέει:

«Με ποιους πήγαν να τα βάλλουν ρε οι βρωμότουρκοι; Με τους αρχιτέκτονες; Επελλάναμέν τους».

Αυτό κατόρθωσε η «Επακούμβηση».

[1] Θεόδωρος Νικολοβγένης – Γιώργος Αδαλής – Η επακούμβηση: <https://youtu.be/VUqHoKcB8FY>

[2] Θεόδωρος Νικολοβγένης στην ΕΡΤ – Ελληνισμός και Τουρκία: <https://youtu.be/SwMRU1Quy2U>

[3] Φοίβος Κλόκαρης – Μάτζικερτ 1071 και οι Στρατηγικές ήττες του Ελληνισμού: <https://youtu.be/hCIVMspJAi8>

[4] Είναι πραγματικά εντυπωσιακό, το γεγονός ότι στο θυμικό των σύγχρονων Ελλήνων διαφεύγει το ότι παρά την νίκη τους στο Μάτζικερτ, οι Σελτζούκοι χρειάστηκαν σχεδόν τέσσερις αιώνες προκειμένου να καταλάβουν την Μικρά Ασία, ενώ από την 29^η Μαΐου του 1453 μέχρι να φτάσουν τα τείχη της Βιέννης για πρώτη φορά, παρήλθαν μόνο 76 έτη !!! Μόνο και μόνο για την Ιστορία, θα αναφέρουμε πως από την 02^α Μαΐου του 1919 που ο Ελληνικός Στρατός αποβιβάστηκε στην Σμύρνη, χρειάστηκαν μόλις 3 χρόνια για να φτάσει στο Σαγγάριο ποταμό.

[5] Στέφανος Καραβίδας – Η γεωπολιτική του Κυπριακού
: <https://youtu.be/y76sQpWsxYo>

[6] **Στρατηγικό “deny”**: Ο όρος χρησιμοποιείται για να περιγράψει την εσκεμμένη αποτροπή ή παρεμπόδιση του αντιπάλου από την πρόσβαση ή τον έλεγχο συγκεκριμένων περιοχών, υποδομών ή γραμμών επικοινωνίας, ακόμη και χωρίς την πλήρη κατάληψή τους. Στη σύγχρονη στρατιωτική ορολογία (*area denial* ή *anti-access/area denial* – A2/AD)

[7] Μελέτης Μελετόπουλος – Λευτερωθήκαμε γιατί
αντέξαμε: <https://youtube.com/shorts/3nSnuGbZpk8>

[8] Ιωάννης Θεοδωράτος – Σιταροκάραβα εναντίον βατσέλων
: <https://youtu.be/XK2aHigHT5E>

[9] Θεόδωρος Νικολοβγένης – 2023 -2053 – 2071 // Τα τρία τουρκικά ορόσημα κι ο Ερντογάν : <https://amynageostratigiki.com/2022/06/04/2023-2053-2071-%cf%84%ce%b1-%cf%84%cf%81%ce%af%ce%b1-%cf%84%ce%bf%cf%85%cf%81%ce%ba%ce%b9%ce%ba%ce%ac-%ce%bf%cf%81%cf%8c%cf%83%ce%b7%ce%bc%ce%b1-%ce%ba%ce%b9-%ce%bf-%ce%b5%cf%81%ce%bd/>

[10] Θεόδωρος Νικολοβγένης – Η παγκόσμια αξία της Κύπρου και το Ελληνοτουρκικό Bras De Fer (μέρος 1^ο + 2^ο): <https://youtu.be/NAQUhBPoEKM> και

[11] Ως γνωστόν, η Τουρκία παραχώρησε υπό μορφή ενοικίου , την Κύπρο στους Βρετανούς το 1878.

[12] TMT : Η ίδρυση και η δράση της τουρκικής παραστρατιωτικής #οργάνωσης στην Κύπρο : <https://youtu.be/idf51S8AvZw>

[13] Πτέραρχος Παν.Κατσαρός – Σμήναρχος Κ.Ζηκίδης – Τουρκικά UAVs και Drones : <https://youtu.be/UEgYE7EZcTo>

[14] Ιστορικό Ντοκουμέντο: Η Ελλάδα Αρνήθηκε ΑΟΖ με Κύπρο & Αίγυπτο – Μαρτυρία Νίκου Ρολάνδη: https://youtu.be/QzjhurnBG_A

[15] Ιωάννης Μάζης – Η Γεωπολιτική σημασία των τουρκικών προκλήσεων σε Έβρο, Αιγαίο και Κύπρο: <https://youtu.be/Wl53FMFo-js>

[16] Ιω. Θεοδωράτος – Με το Κλειδί της Ιστορίας (16/03/2016)
Νεοθωμανισμός Παντουρκισμός
Πανισλαμισμός: <https://youtu.be/EyJzBZOm7hU>

[17] Έβρος 28/02/20 Το αφιέρωμα της Ένωσης Αστυνομικών Υπαλλήλων
Θεσσαλονίκης : <https://youtu.be/4VWYMs7gLGM>

[18] ΕΛΛΗΝΟΤΟΥΡΚΙΚΗ ΚΡΙΣΗ 2020 – 5 ΧΡΟΝΙΑ ΜΕΤΑ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ 1:
ΕΠΙΤΙΜΟΣ ΑΓΕΕΘΑ ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ
ΦΛΩΡΟΣ : <https://www.youtube.com/watch?v=4tZjDPPV2hg>

amynageostratigiki.com